

I bemærkningerne til lovforslaget anføres:

„Ved lov nr. 333 af 22. december 1953 [årbog 1953-54, side 91] videreførtes for tre års perioden 1954-56 en fra 30. marts 1946 gældende, flere gange forlænget lovgivning. De til grund for denne lovgivning liggende forhold er stadig bestående i et betydeligt omfang. Det foreslås derfor, at den hidtidige ordning forlænges ved en lov, som er ligelydende med den nugældende lov bortset fra de i §§ 1 og 3 nævnte tidspunkter og bortset fra, at ordene „folketingets finansudvalg“ i § 2 er erstattet af „finansudvalget“, medens ordet „clearing“ er udgået af § 1, idet der ikke længere er nogen gældende clearingaftale, og eventuelle nye clearingaftaler må kunne omfattes af betegnelsen „andre betalingsarrangementer“.

Betalingsaftaler træffes af regeringen eller på dennes foranledning, og gæld og tilgodehavende på de konti, der i henhold til aftalerne føres i nationalbanken, bestemmes i første række af de handelsaftaler m. v., som regeringen slutter, og af den af staten i øvrigt førte handelspolitik. Staten bærer således ansvaret for stillingen på disse konti. Det samme gælder konti oprettet i henhold til andre betalingsarrangementer, staten træffer eller foranlediger truffet. En statsgaranti over for nationalbanken må derfor fortsat anses for nødvendig.

I lovforslagets § 1 søges bemyndigelse for finansministeren til at yde garanti over for nationalbanken for ethvert tab i forbindelse med betalingsaftaler og andre betalingsarrangementer med udlandet, såvel for tab på tilgodehavender som for tab i forbindelse med gældsforpligtelser. Garantien vil normalt alene angå den mellem Danmarks Nationalbank og det pågældende udenlandske betalingsinstitut bestående saldo, men må i visse tilfælde tillige omfatte beløb, der først senere kommer til afregning på saldoen (terminsforretninger), eller beløb, der indestår i private danske eller udenlandske banker. Så længe Den europæiske Betalingsunion består og Danmark er medlem af denne, vil garantien tillige vedrøre Danmarks betalingsmelløvere med unionen eller de bilaterale forhold, der måtte udspringe af Danmarks medlemsskab af unionen.

En enkelt af de gældende bilaterale betalingsaftaler indeholder bestemmelser om, at debetsaldoen over en nærmere fastsat størrelse af kreditorlandet kan forlanges dækket ved udstedelse af rentebærende statsforskrivninger, ligesom et par andre aftaler indeholder bestemmelser om, at en eventuel debetsaldo ved aftalens ophør kan forlanges dækket ved sådanne forskrivninger. Endvidere indeholder overenskomsten om Den europæiske Betalingsunion nærmere regler om udstedelse af lignende rentebærende statsforskrivninger i tilfælde af unionens ophør eller Danmarks udtræden af unionen. Under hensyn til disse bestemmelser søges i lovforslagets § 2 bemyndigelse for finansministeren til efter forhandling med finansudvalget at udstede sådanne forskrivninger.

I forbindelse med visse aftaler truffet inden for rammerne af